Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
SHARPSTON
föredraget den 17 mars 2016[1]

Mål C-63/15

Mehrdad Ghezelbash
mot
Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(begäran om förhandsavgörande från Rechtbank Den Haag, sammanträdande i 's-Hertogenbosch (Nederländerna))

"Asyl — Prövning av en ansökan om internationellt skydd — Kriterier för att fastställa ansvarig medlemsstat — Tolkning av artikel 27.1 i förordning (EU) nr 604/2013 — Rätt till överklagande eller omprövning"

Inledning

1. Det finns ett nära samband mellan begäran om förhandsavgörande från Rechtbank Den Haag (Haag), sammanträdande i 's-Hertogenbosch (Nederländerna) (nedan kallad den hänskjutande domstolen) och begäran om förhandsavgörande i målet Karim, C-155/15. I vartdera målet har en asylsökande överklagat ett beslut, av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där han befinner sig, om att överföra honom till en annan stat, som på anmodan av den förstnämnda medlemsstaten har samtyckt till att ansvara för prövningen av asylansökan. I de båda målen uppkommer en viktig fråga. Är förordning nr 604/2013 (nedan kallad Dublin III-förordningen)[2] liksom sin föregångare, förordning nr 343/2003 (nedan kallad Dublin II-förordningen),[3] en rent mellanstatlig mekanism, som inte ger enskilda asylsökande möjlighet till överklagande eller omprövning av ett sådant beslut? Eller kan en enskild asylsökande nu med stöd av artikel 27.1 i Dublin III-förordningen överklaga eller begära omprövning av ett beslut om överföring på den grunden att kriterierna i kapitel III för fastställande av ansvarig medlemsstat har tillämpats felaktigt?

2. Eftersom de faktiska omständigheterna kring de båda asylansökningarna är olika, är det inte samma specifika frågor som uppkommer. Jag kommer därför att avge två förslag till avgörande samma dag.

1 — Originalspråk: engelska.

2 — Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (omarbetning) (EUT L 180, 2013, s. 31).

3 — Rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (EUT L 50, 2003, s. 1).

3. Det gemensamma europeiska asylsystemet (nedan kallat Ceas) omfattar ett antal rättsakter, inbegripet förordningar som syftar till att det snabbt ska fastställas vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en enskild persons asylansökan. Dessa rättsakter kallas tillsammans Dublinsystemet.[4] När en tredjelandsmedborgare har kopplingar till fler än en medlemsstat (till exempel eftersom han eller hon har rest in till Europeiska unionen genom en medlemsstat, men lämnar in sin asylansökan i en annan medlemsstat) är det nödvändigt att fastställa vilken stat som är ansvarig för att pröva asylansökan. Kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat anges i strikt rangordning i kapitel III i Dublin III-förordningen (nedan kallade kriterierna i kapitel III). Om den medlemsstat där en asylansökan lämnats in anser att en annan medlemsstat på grundval av dessa kriterier är ansvarig för att pröva ansökan, kan den anmoda denna andra stat att återta (eller överta) sökanden. När frågan om ansvarig stat väl har avgjorts regleras prövningen av asylansökan av de regler som fastställs i relevant Ceasrättsakt.[5]

4. I domen i målet Abdullahi[6] fastslog domstolen i samband med tolkningen av artikel 19.2 i Dublin II-förordningen att de grunder som kan anföras till stöd för överklagande eller omprövning av ett beslut om överföring är begränsade i en situation där en medlemsstat har samtyckt till att överta en asylsökande. Sökanden kan ifrågasätta ett sådant beslut endast genom att åberopa att det finns systembrister vad beträffar asylförfarandet och mottagningsvillkoren för asylsökande i den medlemsstaten vilka utgör allvarliga och klarlagda skäl att anta att sökanden löper en verklig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.[7]

5. Den hänskjutande domstolen har frågat huruvida domen i målet Abdullahi fortfarande är tillämplig, även inom ramen för Dublin III-förordningen och huruvida det således är uteslutet att en enskild person som Mehrdad Ghezelbash kan ifrågasätta det sätt på vilket kriterierna i kapitel III har tillämpats, genom överklagande eller begäran om omprövning i enlighet med artikel 27.1 i den förordningen.

Tillämpliga bestämmelser

Stadgan

6. I artikel 18 anges att rätten till asyl ska garanteras med iakttagande av reglerna i Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 om flyktingars rättsliga ställning[8] och i enlighet med fördragen.

4 — De nu relevanta rättsakterna är 1) Dublin III-förordningen, som har ersatt Dublin II-förordningen, 2) kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003 av den 2 september 2003 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (EUT L 222, 2003, s. 3) – denna förordning har delvis upphävts genom Dublin III-förordningen och har ändrats i materiellt hänseende genom kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 118/2014 av den 30 januari 2014 om ändring av förordning nr 1560/2003 (EUT L 39, 2003, s. 1) (nedan kallad genomförandeförordningen) och 3) Eurodacförordningen (Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 603/2013 av den 26 juni 2013). I mitt förslag till avgörande i målet Karim redogör jag (när så är relevant) närmare för bestämmelserna i Eurodacförordningen.

5 — Till dessa rättsakter hör Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (omarbetning) (EUT L 180, 2013, s. 60) (nedan kallat förfarandedirektivet) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (omarbetning) (EUT L 337, 2011, s. 9) (nedan kallat kvalificeringsdirektivet). Det direktivet upphävde och ersatte rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 om miniminormer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning och om innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 304, 2004, s. 12) av den 21 december 2013.

6 — Dom Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, punkterna 60 och 62.

7 — EUT C 83, 2010, s. 389 (nedan kallad stadgan).

8 — Konventionen undertecknades i Genève den 28 juli 1951 och trädde i kraft den 22 april 1954 (*Förenta nationernas fördragssamling*, volym 189, s. 150, nr 2545). Den har kompletterats genom protokollet angående flyktingars rättsliga ställning, som antogs i New York den 31 januari 1967 och trädde i kraft den 4 oktober 1967 (nedan kallad Genèvekonventionen).

7. I artikel 47 första stycket föreskrivs att var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts har rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol. [9]

8. I artikel 52.3 anges att i den mån som stadgan ”… omfattar rättigheter som motsvarar sådana som garanteras av [Europakonventionen] ska de ha samma innebörd och räckvidd som i konventionen. Denna bestämmelse hindrar inte unionsrätten från att tillförsäkra ett mer långtgående skydd.”

Dublinsystemet – en översikt

9. Den 15 juni 1990 undertecknade (de då tolv) medlemsstaterna i Europeiska gemenskaperna Dublinkonventionen. [10] Eftersom det därefter, enligt artikel 63.1 a EG, krävdes att Dublinkonventionen skulle ersättas med ett gemenskapsinstrument, antogs Dublin II-förordningen. [11] I kapitel III (artiklarna 5–14) i förordningen angavs kriterierna för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan. I artikel 19.2 föreskrevs följande: ”Det beslut som avses i punkt 1 skall vara motiverat. Det skall innehålla uppgifter om frister för överföringen och om nödvändigt information om vilken dag och på vilken plats den asylsökande skall infinna sig, om han eller hon beger sig till den ansvariga medlemsstaten på egen hand. Detta beslut skall kunna överklagas eller omprövas. Ett överklagande eller en omprövning av beslutet skall inte ha någon suspensiv verkan för genomförandet av överföringen utom om domstol eller behörig myndighet så beslutar från fall till fall, om den nationella lagstiftningen medger detta.”

Dublinförordningen

10. Ett antal materiella ändringar infogades i Dublin II-förordningen, och den omarbetades senare av tydlighetsskäl till Dublin III-förordningen. I ingressen till Dublin III-förordningen anges följande syften:

— Fastställande av en tydlig och praktiskt genomförbar metod att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan. [12]

— Denna metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt. [13]

— Mot bakgrund av den första etappen Ceasinstrument bör det, samtidigt som det på grundval av gjorda erfarenheter görs nödvändiga förbättringar för att öka effektiviteten i Dublinsystemet och i det skydd som beviljas personer som ansöker om internationellt skydd enligt det systemet, göras

9 — Motsvarande rättigheter till dem som anges i artikel 47 i stadgan anges i artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europakonventionen).

10 — Konvention rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna (nedan kallad Dublinkonventionen) (EGT C 254, 1997, s. 1), vilken trädde i kraft den 1 september 1997. Före det datumet fastställdes förfarandet för att avgöra vilken medlemsstat som var ansvarig för att pröva en asylansökan i kapitel VII i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet (EGT L 239, 2000, s. 19), i enlighet med det protokoll som undertecknats den 26 april 1994.

11 — Dublin II-förordningen är tillämplig i Danmark från och med 2006 i enlighet med avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i Danmark eller någon annan medlemsstat i Europeiska unionen, och om Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av Dublinkonventionen (EUT L 66, 2006, s. 38). Avseende Dublin III-förordningen finns inget motsvarande avtal och Danmark är således inte bundet av den. I enlighet med artiklarna 3 och 4a.1 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har dessa medlemsstater meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av Dublin III-förordningen.

12 — Skäl 4.

13 — Skäl 5.

en omfattande kontroll av ändamålsenligheten, i form av en evidensbaserad översyn av Dublinsystemets rättsliga, ekonomiska och sociala effekter, inbegripet dess inverkan på de grundläggande rättigheterna.[14]

— Ett effektivt skydd av den berörda individens rättigheter bör garanteras genom att fastställa rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten. Sådana garantier bör fastställas särskilt i enlighet med artikel 47 i stadgan. För att säkerställa respekten för internationell rätt bör ett effektivt rättsmedel för sådana beslut omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs.[15]

11. Ingressen innehåller även följande uttalanden om behandlingen av personer som omfattas av tillämpningsområdet för Dublin III-förordningen: ”… medlemsstaterna [är] bundna av sina förpliktelser enligt internationella rättsliga instrument, inklusive relevant rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna”[16] och ”[förordningen] respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns särskilt i [stadgan]. Förordningen syftar särskilt till att trygga full respekt för den rätt till asyl som garanteras i artikel 18 i stadgan och för de rättigheter som erkänns i artiklarna 1, 4, 7, 24 och 47 i stadgan. …”.[17]

12. Artikel 2 innehåller följande här relevanta definitioner:

”a) *tredjelandsmedborgare*: varje person som inte är unionsmedborgare enligt artikel 20.1 i EUF-fördraget och som inte heller är medborgare i en stat som deltar i denna förordning genom ett avtal med Europeiska unionen.

b) *ansökan om internationellt skydd*: en ansökan om internationellt skydd i den mening som avses i artikel 2 h i direktiv 2011/95/EU.

c) *sökande*: en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har lämnat en ansökan om internationellt skydd som ännu inte har slutligt avgjorts.

d) *prövning av ansökan om internationellt skydd*: alla de prövningsåtgärder, beslut eller avgöranden som ankommer på de behöriga myndigheterna rörande en ansökan om internationellt skydd enligt [förfarandedirektivet] och [kvalificeringsdirektivet], med undantag för förfarandena för att fastställa ansvarig medlemsstat i enlighet med denna förordning.

…

m) *visering*: tillstånd som utfärdas eller beslut som fattas av en medlemsstat och som krävs för transitering genom eller inresa för vistelse i den medlemsstaten eller flera medlemsstater. …”

13. I artikel 3 föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska pröva varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som är tillämplig på någon av medlemsstaternas territorium, inklusive vid gränsen eller i transitområden. Ansökan ska prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III fastställs som ansvarig.

14 — Skäl 9.
15 — Skäl 19.
16 — Skäl 32.
17 — Skäl 39.

2. Om ansvarig medlemsstat inte kan fastställas på grundval av kriterierna i denna förordning, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först lämnades in ansvara för prövningen.

Om det är omöjligt att överföra en sökande till den medlemsstat som ursprungligen utsetts som ansvarig på grund av att det finns välgrundade skäl att anta att det finns systembrister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för sökande i den medlemsstaten, vilket medför en risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i [stadgan], ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat fortsätta att undersöka de kriterier som anges i kapitel III för att fastställa huruvida en annan medlemsstat kan utses som ansvarig.

Om överföringen i enlighet med denna punkt inte kan göras till någon medlemsstat som utsetts på grundval av kriterierna i kapitel III eller till den medlemsstat där ansökan först lämnades in, ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig bli ansvarig medlemsstat.

…”

14. Artikel 4 har rubriken ”Rätt till information”. Enligt artikel 4.1 d ska medlemsstaterna underrätta sökanden om rätten att överklaga eller begära omprövning av ett beslut om överföring och att, i tillämpliga fall, ansöka om avbrytande av överföringen.

15. Genom artikel 5.1 har en rätt till en personlig intervju införts i syfte att underlätta förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat och enligt denna artikel krävs att de behöriga myndigheterna ska genomföra en personlig intervju med sökanden. Den personliga intervjun behöver inte genomföras bland annat om ”sökanden efter att ha mottagit den information som avses i artikel 4 redan har tillhandahållit den information som är relevant för att fastställa ansvarig medlemsstat på annat sätt. Den medlemsstat som avstår från att genomföra intervjun ska ge sökanden möjlighet att lägga fram all ytterligare information som är relevant för att fastställandet av ansvarig medlemsstat ska kunna utföras korrekt, innan beslut fattas om att överföra sökanden till den ansvariga medlemsstaten i enlighet med artikel 26.1.” [18] Den personliga intervjun ska äga rum inom skälig tid och, under alla omständigheter, innan något beslut har fattats om att överföra sökanden till den ansvariga medlemsstaten. [19]

16. Kapitel III har rubriken ”Kriterier för att fastställa ansvarig medlemsstat”. Kriteriernas rangordning anges i artikel 7, som har följande lydelse:

”1. Kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat ska tillämpas i den ordning de anges i detta kapitel.

2. Ansvarig medlemsstat i enlighet med kriterierna i detta kapitel ska fastställas på grundval av situationen vid den tidpunkt då sökanden först lämnade in sin ansökan om internationellt skydd i en medlemsstat.

3. Vid tillämpningen av kriterierna i artiklarna 8, 10 och 16 ska medlemsstaterna beakta alla tillgängliga bevis angående närvaron på en medlemsstats territorium av familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående till sökanden, på villkor att dessa bevis läggs fram innan en annan medlemsstat samtycker till att överta eller återta den berörda personen i enlighet med artiklarna 22 respektive 25 och att sökandens tidigare ansökningar om internationellt skydd ännu inte blivit föremål för ett första beslut i sak.”

18 — Artikel 5.2 b.

19 — Artikel 5.3.

17. Överst i rangordningen av kriterier återfinns familjehänsyn. När sökanden är ett ensamkommande barn är ansvarig medlemsstat den stat där en familjemedlem eller ett syskon lagligen vistas. [20] För vuxna sökande är ansvarig medlemsstat den stat där familjemedlemmar lagligen vistas. [21] Om inget av dessa båda kriterier är tillämpligt tilldelas ansvaret genom att fastställa genom vilken stat sökanden först reste in i Europeiska unionen.

18. Följande bestämmelser i artikel 12 är relevanta här:

”1. Om sökanden har ett giltigt uppehållstillstånd, ska den medlemsstat som utfärdat tillståndet ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

2. Om sökanden har en giltig visering, ska den medlemsstat som utfärdat viseringen ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd, såvida inte viseringen har utfärdats på en annan medlemsstats vägnar i enlighet med en sådan överenskommelse om representation som avses i artikel 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar. [22] I så fall ska den representerade medlemsstaten ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

…

4. Om sökanden endast har ett eller flera uppehållstillstånd som löpt ut inom den senaste tvåårsperioden eller en eller flera viseringar som löpt ut inom den senaste sexmånadersperioden och som gjort det möjligt för honom eller henne att resa in på en medlemsstats territorium, ska punkterna 1, 2 och 3 vara tillämpliga så länge som sökanden inte lämnar medlemsstaternas territorium.

Om sökanden har ett eller flera uppehållstillstånd som löpt ut sedan mer än två år tillbaka eller en eller flera viseringar som löpt ut sedan mer än sex månader tillbaka och som gjort det möjligt för honom eller henne att resa in på en medlemsstats territorium, och om han eller hon inte har lämnat medlemsstaternas territorium, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd lämnas in vara ansvarig.

5. Om ett uppehållstillstånd eller en visering har utfärdats på grundval av en fiktiv eller lånad identitet eller på grundval av förfalskade, efterbildade eller ogiltiga handlingar, ska detta inte hindra att den medlemsstat som utfärdat uppehållstillståndet eller viseringen tilldelas prövningsansvaret. Den medlemsstaten ska dock inte vara ansvarig om den kan visa att ett bedrägeri har begåtts efter det att uppehållstillståndet eller viseringen utfärdades.”

19. I artikel 17.1 anges att genom undantag från artikel 3.1 ”… får varje medlemsstat besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit från en tredjelandsmedborgare eller en statslös person, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i denna förordning”. [23]

20 — Artikel 8.1. Beslut ska fattas för barnets bästa (se även artikel 6.1).

21 — Artiklarna 9, 10 och 11. Se även artikel 16 om medlemsstaternas diskretionära bedömning beträffande huruvida de ska ta på sig ansvaret för asylsökande som är beroende av andra familjemedlemmar.

22 — EUT L 243, 2009, s. 1

23 — Om en medlemsstat beslutar att pröva en ansökan i enlighet med artikel 17.1 blir den ansvarig medlemsstat. Denna bestämmelse kallas suveränitetsklausulen.

20. I artikel 18 fastställs den ansvariga medlemsstatens skyldigheter. Skyldigheterna inkluderar att återta en sökande 1) vars ansökan är under prövning och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd, [24] 2) som har återkallat en ansökan under prövning och lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat, [25] eller 3) vars ansökan har avslagits och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd. [26] I dessa situationer ska den ansvariga medlemsstaten pröva eller slutföra prövningen av ansökan om internationellt skydd. [27]

21. Förfarandet för återtagande av en asylsökande regleras genom bestämmelserna i kapitel VI. Förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska inledas så snart som möjligt. [28] Om en medlemsstat som har mottagit en ansökan om internationellt skydd bedömer att en annan medlemsstat ska ansvara för prövningen av denna ansökan, får den förstnämnda medlemsstaten så snart som möjligt och i vart fall inom tre månader från det att asylansökan lämnades in anmoda den senare medlemsstaten att överta sökanden. [29] Den anmodade medlemsstaten ska utföra de kontroller som behövs och fatta beslut inom två månader från det att framställan om övertagande mottogs. [30] Under förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska bevis och indicier användas. [31] Vad som utgör relevanta bevis och indicier anges i genomförandeförordningen. [32]

22. Artikel 26 har följande lydelse:

”1. Om den anmodade medlemsstaten samtycker till att överta eller återta en sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska den anmodande medlemsstaten meddela den berörda personen beslutet att överföra honom eller henne till den ansvariga medlemsstaten och, i tillämpliga fall, om beslutet att inte pröva hans eller hennes ansökan om internationellt skydd. Om den berörda personen företräds av en juridisk eller annan rådgivare kan medlemsstaten välja att meddela beslutet till en sådan juridisk eller annan rådgivare i stället för till den berörda personen och, i tillämpliga fall, underrätta den berörda personen om beslutet.

2. Det beslut som avses i punkt 1 ska omfatta information om tillgängliga rättsmedel, vilket i tillämpliga fall inbegriper rätten att ansöka om suspensiv verkan, och om de tidsfrister som gäller för utnyttjande av sådana rättsmedel och för genomförandet av överföringen och ska vid behov innehålla information om den plats och den dag på vilken den berörda personen ska infinna sig, om den personen beger sig till den ansvariga medlemsstaten på egen hand.” [33]

23. I artikel 27 föreskrivs följande:

”1. En sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller beslutet om överföring.

24 — Artikel 18.1 b.

25 — Artikel 18.1 c.

26 — Artikel 18.1 d. Artikel 18.1 b–d ska läsas tillsammans med artiklarna 23, 24, 25 och 29.

27 — Artikel 18.2.

28 — Artikel 20.1.

29 — Artikel 21.1.

30 — Artikel 22.1.

31 — Artikel 22.2.

32 — Artikel 22.3.

33 — Den franska versionen av artikel 26.1 i Dublin III-förordningen har följande lydelse: ”Lorsque l’État membre requis accepte la prise en charge ou la reprise en charge d’un demandeur ou d’une autre personne visée à l’article 18, paragraphe 1, point c) ou d), l’État membre requérant notifie à la personne concernée la décision de le transférer vers l’État membre responsable et, le cas échéant, la décision de ne pas examiner sa demande de protection internationale. …” Här framgår det enligt min mening tydligare än i den engelska versionen att en medlemsstat i ett enda beslut får kombinera själva beslutet om överföring och (det parallella) beslutet att inte pröva sökandens ansökan om internationellt skydd.

2. Medlemsstaterna ska föreskriva en skälig tidsperiod inom vilken den berörda personen får utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel enligt punkt 1.”

24. När en sökande överklagar eller begär omprövning av ett beslut om överföring är medlemsstaterna enligt artikel 27.3 ålagda ett antal skyldigheter som syftar till att skydda vederbörandes rättigheter. Dessa skyldigheter innefattar att i) föreskriva att sökanden ska ha rätt att stanna kvar i den berörda medlemsstaten i väntan på resultatet av förfarandet eller att verkställigheten av överföringsbeslutet ska avbrytas [34] och ii) se till att sökanden har tillgång till rättsligt bistånd och på begäran tillhandahålla kostnadsfritt rättsligt bistånd om han eller hon inte själv kan stå för kostnaderna. Medlemsstaterna får emellertid ”utan att tillgången till rättsligt bistånd begränsas godtyckligt, föreskriva att kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde inte ska beviljas om den behöriga myndigheten eller en domstol anser att överklagandet eller omprövningen saknar rimliga utsikter till framgång”. [35]

25. I artikel 37 föreskrivs att medlemsstaterna får tillgripa ett förlikningsförfarande, om de inte lyckas lösa en tvist rörande tillämpningen av Dublin III-förordningen.

Bakgrund, förfarandet och tolkningsfrågorna

26. Den 4 mars 2014 ansökte Mehrdad Ghezelbash, som är iransk medborgare, om asyl i Nederländerna. De nederländska myndigheterna gjorde en sökning i EU:s informationssystem för viseringar [36] och upptäckte att han hade beviljats visering av de franska myndigheterna den 17 december 2013, vilken var giltig från det datumet till och med den 11 januari 2014. De nederländska myndigheterna anmodade den 7 mars 2014 de franska myndigheterna att behandla hans asylansökan. Den 5 maj 2014 samtyckte dessa till att göra detta. Den 21 maj 2014 avslog de nederländska myndigheterna följaktligen Mehrdad Ghezelbashs ansökan och fattade samtidigt beslut om att överföra honom till Frankrike. Mehrdad Ghezelbash överklagade detta beslut den 22 maj 2014 och ansökte om inhibition av beslutet.

27. Mehrdad Ghezelbash medger att han den 18 december 2013 använde sig av den visering som hade utfärdats av de franska myndigheterna. Han vidhåller emellertid att han återvände till Iran efter att ha tillbringat en enda natt i Paris. Han reste till Paris i sitt arbete som journalist, för att rapportera om en bordsfotbollturnering. Han reste tillbaka till Iran den 19 december 2013, eftersom Iran i sista minuten beslutade att dra sig ur turneringen.

28. Mehrdad Ghezelbash hade inga problem i sitt hemland före den 15 februari 2014. Han lämnade Iran den 20 februari 2014 och reste in i Nederländerna via Turkiet den 1 mars 2014. Hans pass med in- och utresestämplar från december 2013 som anbringats av de franska myndigheterna hade beslagtagits av Sepah-e Pasdaran-e Enqelab-e Eslami (islamiska revolutionsgardet) och han hade inte behållit någon annan bevisning för sina resor, eftersom han vid den tidpunkten inte hade något behov av att göra detta. Han innehar emellertid andra handlingar som innehåller bevisning som stödjer hans version av händelserna. Dessa handlingar utgörs av en förklaring från hans arbetsgivare, ett läkarintyg och ett undertecknat avtal om försäljning av fast egendom. Mehrdad Ghezelbash har angett att försäljningsavtalet upprättades den 10 januari 2014 medan han var i Iran, att han var tvungen att närvara personligen för att ingå avtalet och att han faktiskt undertecknade det. Alla dessa handlingar (nedan kallade indiciebevisningen) överlämnades till de nederländska myndigheterna den 28 maj 2014, *efter* det att deras franska motsvarighet hade angett att de samtyckte till att ansvara för prövningen av Mehrdad Ghezelbashs asylansökan.

34 — Artikel 27.3 a och b.

35 — Artikel 27.5 respektive 27.6.

36 — Se rådets beslut 2004/512/EG av den 8 juni 2004 om inrättande av Informationssystemet för viseringar (VIS) (EUT L 213, 2004, s. 5), särskilt artikel 1.

29. Mehrdad Ghezelbash anser att hans ansökan bör prövas enligt det utvidgade asylansökningsförfarandet [37] så att han ges möjlighet att inkomma med originalhandlingarna och så att de nederländska myndigheterna ges möjlighet att granska dem. Han har inte ansökt om asyl i Frankrike och de franska myndigheterna har aldrig vid någon tidpunkt varit ansvariga för en asylansökan från honom.

30. De nederländska myndigheterna anser att enligt artikel 12.4 i Dublin III-förordningen är de franska myndigheterna ansvariga för att pröva Mehrdad Ghezelbashs asylansökan, och detta av följande skäl: För det första beviljade de Mehrdad Ghezelbash visering den 17 december 2013. För det andra har Frankrike samtyckt till att ansvara för prövningen av hans ansökan. För det tredje kan invändningar mot detta samtycke göras endast på grundval av de begränsade skäl som anges i artikel 7.3 i Dublin III-förordningen (nämligen närvaron av familjemedlemmar eller andra släktingar på en viss medlemsstats territorium) och sådana omständigheter föreligger inte i förevarande fall. För det fjärde har Mehrdad Ghezelbash inte visat att han lämnade medlemsstaternas territorium och senare reste in i Nederländerna från Iran (via Turkiet). Den indiciebevisning som han har lämnat in styrker inte hans redogörelse fullt ut. För det femte var de nederländska myndigheterna inte skyldiga att förmedla denna information till sin franska motsvarighet, eftersom Mehrdad Ghezelbash inte uttryckligen gjorde gällande att Frankrikes skyldigheter hade upphört i enlighet med artikel 19.2 i Dublin III-förordningen. [38]

31. Den hänskjutande domstolen anser att de nederländska myndigheterna agerade förhastat när de begärde att Frankrike skulle ta på sig ansvaret för Mehrdad Ghezelbash. De nederländska myndigheterna agerade i strid med artikel 21 i Dublin III-förordningen när de underlät att till sin franska motsvarighet överlämna den indiciebevisning som Mehrdad Ghezelbash hade ingett till stöd för sitt påstående att han hade återvänt till Iran efter sin vistelse i Frankrike. Enligt artikel 22 i Dublin III-förordningen borde de franska myndigheterna ha getts möjlighet att ta ställning till indiciebevisningen när de bedömde huruvida Frankrike var ansvarigt för att pröva Mehrdad Ghezelbashs asylansökan. Denna information var synnerligen relevant för bedömningen.

32. Den hänskjutande domstolen har angett att vissa av de handlingar som Mehrdad Ghezelbash ingav innehöll motstridiga uppgifter och att det därför inte kunde anses föreligga en presumtion om att han hade lämnat medlemsstaternas territorium. Andra handlingar som han ingav (särskilt läkarintyget och försäljningsavtalet) utgjorde emellertid indiciebevisning som vid första påseendet styrkte att han hade återvänt till Iran efter ett till synes hastigt besök i Frankrike.

33. Den hänskjutande domstolen har uppfattat att EU-domstolen i domen i målet Abdullahi slog fast att en asylsökande som har ingett ett överklagande mot ett beslut om att inte pröva hans ansökan inte kan invända mot tillämpningen av kriterierna i kapitel III för fastställande av ansvarig medlemsstat när den anmodade medlemsstaten har godtagit en framställan om återtagande. Kriterierna är tillämpliga endast på den mellanstatliga förbindelsen mellan den anmodande medlemsstaten och den anmodade medlemsstaten.

34. Mot bakgrund av de förändringar som skett genom Dublin III-förordningen och som stärker det rättsliga skyddet för asylsökande vill den hänskjutande domstolen emellertid få klarhet i huruvida de ändrade kriterierna i kapitel III nu utgör en grund för överklagande av ett beslut om överföring i enlighet med artikel 27.1 i den förordningen.

37 — I en broschyr som getts ut av Nederländerna anges att den behöriga nationella myndigheten vanligen bedömer huruvida en sökande uppfyller villkoren för uppehållstillstånd som asylsökande genom ”det allmänna asylförfarandet”. Om de behöriga myndigheterna emellertid behöver mer tid för att utreda en ansökan kan det ”utvidgade asylförfarandet” användas.

38 — Den bestämmelsen undersöker jag i mitt förslag till avgörande i målet Karim.

35. Den hänskjutande domstolen har således ställt följande fråga:

”1. Vilket är tillämpningsområdet för artikel 27 i förordning nr 604/2013, eventuellt jämförd med skäl 19 i ingressen till den förordningen?

Föreligger det med stöd av den artikeln en rätt för en asylsökande att i en situation som den förevarande – där en utländsk medborgare först efter godtagandet av en framställan om övertagande får kännedom om framställan och efter godtagandet lägger fram bevisning som kan leda till slutsatsen att det inte är den anmodade medlemsstaten utan den anmodande medlemsstaten som ska ansvara för prövningen av asylansökan, och den anmodande medlemsstaten därefter inte undersöker dessa handlingar och inte heller låter den anmodade medlemsstaten ta del av dem – använda sig av ett (effektivt) rättsmedel mot tillämpningen av de kriterier för att fastställa ansvarig medlemsstat som föreskrivs i kapitel III i [Dublin III-förordningen]?

2. För det fall den utländske medborgaren enligt [Dublin III-förordningen], liksom enligt [Dublin II-förordningen], i princip inte kan åberopa en oriktig tillämpning av kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat när den anmodade medlemsstaten har godtagit en framställan om övertagande, är då Staatssecretaris ståndpunkt riktig, det vill säga att avsteg från denna huvudregel endast kan göras i fall där sådana familjesituationer som avses i artikel 7 i [Dublin III-förordningen] föreligger, eller kan den utländske medborgaren ha rätt att åberopa en oriktig tillämpning [av] kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat även när det föreligger andra särskilda omständigheter?

3. Om svaret på fråga 2 är att det förutom familjesituationer även kan finnas andra omständigheter som kan leda till att den utländske medborgaren har rätt att åberopa en oriktig tillämpning av kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat, kan då de omständigheter som beskrivs i [punkterna 31–33 ovan] [39] utgöra sådana särskilda omständigheter?”

36. Skriftliga yttranden har inkommit från Mehrdad Ghezelbash, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Konungariket Nederländerna och Europeiska kommissionen. Med undantag för Republiken Tjeckien yttrade sig samtliga dessa regeringar och kommissionen muntligen vid förhandlingen den 15 december 2015.

Bedömning

Inledande synpunkter

37. Ceas vilar på antagandet att alla de deltagande staterna respekterar de grundläggande rättigheterna, inklusive de rättigheter som har sin grund i Genèvekonventionen och Europakonventionen, samt på att medlemsstaterna kan och bör ha ett ömsesidigt förtroende för den skyddsnivå som de garanterar. Dublin III-förordningen antogs mot bakgrund av denna princip om ömsesidigt förtroende och syftar till att rationalisera behandlingen av asylansökningar, undvika flaskhalsar i systemet på grund av att myndigheter i olika medlemsstater är skyldiga att pröva flera ansökningar från samma sökande, öka rättssäkerheten vid fastställandet av vilken stat som är ansvarig för prövningen av asylansökan och undvika forum shopping. Det övergripande syftet med Dublinsystemet är således rent praktiskt att påskynda behandlingen av ansökningarna, vilket ligger i såväl de asylsökandes som de deltagande staternas intresse. [40]

39 — Den hänskjutande domstolen hänvisade i sin tredje fråga till punkt 12 i beslutet om att begära förhandsavgörande.

40 — Dom NS, C-411/10 och C-493/10, EU:C:2011:865, punkterna 78 och 79.

38. Det är ostridigt att Mehrdad Ghezelbashs asylansökan omfattas av tillämpningsområdet för Dublin III-förordningen. Kriterierna för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva hans ansökan är således de som anges i kapitel III i den förordningen. [41]

39. När en asylsökande har en koppling till två eller flera medlemsstater utgör fastställandet av den ansvariga medlemsstaten i första hand en mellanstatlig process. [42] I denna process ingår följaktligen inte att ta hänsyn till den enskildes preferenser eller önskemål. [43] Av förordningens systematik framgår emellertid ett antal undantag från denna allmänna regel.

40. För det första måste medlemsstaterna vid tillämpningen av kriterierna i kapitel III beakta närvaron av sökandens familjemedlemmar inom EU:s territorium (när så är relevant) innan en annan medlemsstat samtycker till att överta eller återta sökanden. [44]

41. För det andra måste den medlemsstat som genomför förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat, när det är omöjligt att överföra en sökande till en annan medlemsstat på grund av att det finns välgrundade skäl att anta att det finns systembrister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för sökande i den medlemsstaten, vilket medför en risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i stadgan, undersöka huruvida en annan medlemsstat kan utses som ansvarig enligt kriterierna i kapitel III. [45]

42. För det tredje kan varje medlemsstat, enligt den så kallade suveränitetsklausulen, efter en diskretionär bedömning besluta att pröva en ansökan, även om den inte är skyldig att göra det enligt kriterierna i kapitel III. Vidare får en medlemsstat anmoda en annan medlemsstat att överta en sökande av humanitära skäl i syfte att sammanföra familjemedlemmar, även om den andra medlemsstaten inte är ansvarig enligt kriterierna i artiklarna 8–11 och 16 i förordningen. I sådana fall måste de berörda personerna lämna sitt samtycke skriftligen. [46]

43. Av dessa undantag framgår att systematiken i Dublin III-förordningen ger ett visst utrymme för att beakta en enskild sökandes särskilda situation och åsikter om vilken stat som bör pröva hans eller hennes asylansökan. Med detta sagt förefaller inget av undantagen att vara tillämpligt på Mehrdad Ghezelbash och det framgår inte heller av begäran om förhandsavgörande att han har åberopat något av dem.

Den första frågan

44. Den breda frågeställningen i den hänskjutande domstolens första fråga rör tolkningen av och tillämpningsområdet för artikel 27.1 jämförd med skäl 19 i Dublin III-förordningen. Har en asylsökande rätt till överklagande eller omprövning av en medlemsstats tillämpning av kriterierna i kapitel III? I samband med den första frågan har den hänskjutande domstolen även ställt en mer specifik fråga som avser omständigheterna i Mehrdad Ghezelbashs fall. Jag kommer att behandla denna delfråga nedan i punkterna 85–90.

41 — Artiklarna 1 och 3.

42 — Se, exempelvis, dom Puid, C-4/11, EU:C:2013:740, punkterna 27–29.

43 — Se, exempelvis, dom Puid, C-4/11, EU:C:2013:740, punkterna 32–34.

44 — Artikel 7.3. Se även artikel 8 rörande underåriga och artiklarna 9–11 rörande familjemedlemmar.

45 — Se artikel 3.2 andra stycket.

46 — Artikel 17.2.

45. Mehrdad Ghezelbash och Republiken Tjeckien anser att även om en asylsökande – enligt domstolens dom i målet Abdullahi – vid överklagande enligt artikel 19.2 i Dublin II-förordningen inte kunde ifrågasätta det sätt som kriterierna i kapitel III tillämpats på, har situationen nu förändrats till följd av artikel 27.1 i Dublin III-förordningen. Republiken Tjeckien har betonat sin åsikt att en asylsökande emellertid inte åtnjuter en allmän rätt att välja vilken medlemsstat som ska behandla asylansökan.

46. Även Frankrike och kommissionen har hänvisat till domen i målet Abdullahi och har hävdat att Mehrdad Ghezelbash fortfarande inte har rätt att överklaga tillämpningen av kriterierna i kapitel III. I princip spelar det ingen roll vilken medlemsstat som prövar hans ansökan. Artikel 27.1 är endast tillämplig när Dublin III-förordningen tillerkänner särskilda materiella eller processuella rättigheter som en sökande kan åberopa, vilka i sin tur speglar (det erforderliga) skyddet av vissa grundläggande rättigheter. Artikel 12.4 i förordningen, som beslutet om överföring grundade sig på, är inte en sådan bestämmelse och Mehrdad Ghezelbash har inte åberopat skydd av sådana materiella eller processuella grundläggande rättigheter som följer av förordningen. Den franska regeringen har även hävdat att ett överklagande eller en begäran om omprövning i enlighet med artikel 27.1 i förordningen endast kan riktas mot beslutet om överföring och inte mot den anmodade medlemsstatens (i detta fall Frankrikes) samtycke till att pröva ansökan om internationellt skydd.

47. Den nederländska regeringen anser att det av domen i målet Abdullahi följer att en asylsökande inte kan ifrågasätta det sätt på vilket kriterierna i kapitel III har tillämpats eller det sätt på vilket den berörda medlemsstaten har nått sitt beslut, inte ens om sökanden vidhåller att det är fråga om en grundläggande rättighet som garanteras i stadgan och uttryckligen nämns i förordningen. Varje annan tolkning skulle försena fastställandet av den medlemsstat som är ansvarig för att pröva en viss asylansökan. Detta skulle strida mot syftet med Dublin III-förordningen.

Domen i målet Abdullahi

48. Shamso Abdullahi var en somalisk medborgare som först reste in i Grekland från Syrien via Turkiet. Hon reste vidare genom Före detta jugoslaviska republiken Makedonien, Serbien och Ungern. Därefter korsade hon gränsen till Österrike, där hon ansökte om asyl. Alla dessa länders gränser passerades olagligen. De österrikiska myndigheterna tillämpade Dublin II-förordningens motsvarighet till kriterierna i kapitel III och drog slutsatsen att Ungern var ansvarig medlemsstat. De ungerska myndigheterna samtyckte till att pröva hennes ansökan. Shamso Abdullahi hävdade emellertid att Grekland borde betraktas som ansvarig stat, eftersom det var där hon först hade rest in till EU:s territorium. Vid den tidpunkten hade återsändandet av asylsökande till Grekland avbrutits. Hon skulle därför ha haft möjlighet att få sin ansökan prövad i Österrike.

49. Resonemanget i målet Abdullahi bör enligt min åsikt inte överföras till förevarande mål när det gäller att fastställa omfattningen av rätten till överklagande eller omprövning, och detta av två skäl.

50. För det första avsåg målet Abdullahi mycket specifika (och komplexa) omständigheter, som involverade olaglig gränspassage vid flera tillfällen, vilket skapade en situation där asylsökanden hade (möjliga) kopplingar till inte endast två, utan *tre* medlemsstater. Redan på den grundvalen står det klart att förevarande mål är helt annorlunda och ska avgöras oberoende av utgången i målet Abdullahi.

51. Det har inte påstått att Mehrdad Ghezelbash reste in i Frankrike olagligen den 17 december 2013. Han hade visering och reste in i landet, men ansökte inte om asyl där.[47] Det finns dessutom inga uppgifter om att han passerade Frankrike på vägen till Nederländerna, innan han lämnade in sin asylansökan.

52. Till skillnad från Shamso Abdullahi har Mehrdad Ghezelbash inte gjort gällande att den ansvariga medlemsstaten enligt kriterierna i kapitel III inte är Frankrike, utan en annan stat som inte kan pröva hans asylansökan på grund av systembrister och en risk för kränkning av hans rättigheter enligt artikel 4 i stadgan, varför hans ansökan måste prövas i den stat där han lämnat in den. Mehrdad Ghezelbash har hävdat att Nederländerna är den stat där han först lämnade in sin ansökan om internationellt skydd (artikel 7.2) och att artikel 12.4 inte är tillämplig, eftersom han (som han påstår) lämnade EU:s territorium den 18 december 2013, återvände till sin hemstat och senare reste till Nederländerna från Iran via Turkiet. Han vill därför, som jag förstår det, att en domstol ska pröva huruvida de behöriga myndigheterna tillämpade kriterierna i artikel 12.4 första stycket i Dublin III-förordningen korrekt.

53. För det andra skiljer sig ordalydelsen i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen, som domstolen nu har anmodats att tolka, avsevärt från ordalydelsen i artikel 19.2 i Dublin II-förordningen, vilken prövades av domstolen i domen i målet Abdullahi. Resonemanget i domen i målet Abdullahi kan således inte, enligt min åsikt, tillämpas automatiskt på den efterföljande bestämmelsen.

Artikel 27 i Dublin III-förordningen

54. Jag kommer nedan att först undersöka ordalydelsen i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen och bestämmelsens sammanhang mot bakgrund av bestämmelsens mål enligt ingressen till förordningen och mot bakgrund av förordningens övergripande syften. Mot denna bakgrund kommer jag därefter att undersöka de tre alternativ till tolkning av artikel 27.1 som har föreslagits för domstolen.

55. Det ska inledningsvis påpekas att innan ett beslut om överföring fattas, vilket kan prövas av domstol i enlighet med artikel 27, måste den medlemsstat där den asylsökande befinner sig tillämpa kriterierna i kapitel III för att undersöka huruvida den själv eller en annan medlemsstat är ansvarig medlemsstat. När den andra staten samtyckt till att vara ansvarig medlemsstat, kan den första medlemsstaten fatta ett beslut om överföring. Redan i detta skede föreskrivs i Dublin III-förordningen rättssäkerhetsgarantier (artikel 26.1 och 26.2) som inte fanns med i Dublin II-förordningen. Dessa bestämmelser innehåller detaljerade regler som kräver att den första medlemsstaten ska meddela sökanden om överföringsbeslutet och tillhandahålla information om tillgängliga rättsmedel, inbegripet rätten att ansöka om att verkställigheten av överföringsbeslutet ska avbrytas.

56. En sökande kan inte inge ett överklagande eller en begäran om omprövning förrän den anmodande staten har fattat ett beslut om överföring. Överklagandet eller begäran om omprövning ska i förekommande fall riktas mot beslutet om överföring, inte mot den anmodade medlemsstatens samtycke att ta på sig ansvaret. Detta är logiskt, eftersom det är beslutet om överföring som direkt påverkar den enskilde asylsökanden.

57. I artikel 27.1 i Dublin III-förordningen stadgas i otvetydiga ordalag en ”rätt till ett effektivt rättsmedel”. Vilket detta rättsmedel är anges också: ”i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller [beslutet] om överföring”. Det ska påpekas att artikel 27.1 innehåller ett antal olikheter, tillägg och förtydliganden jämfört med ordalydelsen i dess föregångare, artikel 19.2 i Dublin II-förordningen.

47 — Mehrdad Ghezelbash hade vid den tidpunkten inget behov av att ansöka om asyl: se ovan punkterna 28 och 29. Fastställandet av huruvida den styrkande bevisningen är tillräcklig i Mehrdad Ghezelbashs fall ankommer på den behöriga nationella myndigheten och kan omprövas av den nationella domstolen, som är den enda domstol som kan bedöma de faktiska omständigheterna.

58. För det första är rätten till överklagande (eller omprövning) av ett beslut om överföring tillgänglig för alla asylsökande [48] mot vilka ett beslut om överföring har fattats. För det andra uttrycks rätten till överklagande eller omprövning i tvingande ordalag (”en sökande … ska ha rätt …”). För det tredje omfattar överklagandet eller omprövningen såväl de faktiska som de rättsliga omständigheterna. För det fjärde ska överklagandet eller begäran om omprövning medföra domstolskontroll av det förvaltningsbeslut som fattats av de behöriga myndigheterna (eftersom de ska inges till ”domstol”). Slutligen ska medlemsstaterna också medge sökandena en skälig tidsperiod inom vilken de får utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel (artikel 27.2).

59. I artikel 27.1 i Dublin III-förordningen anges inte vilka delar av beslutsprocessen i samband med den behöriga myndighetens beslut om överföring som kan vara föremål för överklagande eller omprövning i enlighet med denna bestämmelse. Tre alternativ har diskuterats vid domstolen.

60. Enligt det *första alternativet* (som stöds av Nederländerna) har – för att uttrycka det enkelt – ingenting förändrats. Nu, liksom tidigare, kan man överklaga eller begära omprövning av ett beslut om överföring endast på den restriktiva grund som angavs i domen i målet Abdullahi. Denna grund hade redan kodifierats i artikel 3.2 andra stycket i Dublin III-förordningen. [49] Där anges att om det är omöjligt att överföra en sökande till den medlemsstat som utsetts som ansvarig på grund av att det finns välgrundade skäl att anta att det finns systembrister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för sökande i den medlemsstaten, vilket medför en risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i stadgan, ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat fortsätta att undersöka de kriterier som anges i kapitel III i syfte att fastställa huruvida en annan medlemsstat kan utses som ansvarig.

61. Enligt det *andra alternativet* (som har framförts av Frankrike och kommissionen) har det, utöver ovannämnda grund, genom artikel 27.1 inrättats en rätt till överklagande eller omprövning i situationer där Dublin III-förordningen uttryckligen tillerkänner enskilda sökande rättigheter vilka speglar materiella grundläggande rättigheter som skyddas av stadgan. [50] Om (men endast om) en sökande gör gällande att de behöriga myndigheternas beslut innebär en kränkning av en av dessa ”skyddade rättigheter”, har han också rätt till överklagande eller omprövning av beslutet om överföring i enlighet med artikel 27.1.

62. Enligt det *tredje alternativet* (som har framförts av Mehrdad Ghezelbash) bör artikel 27.1 läsas så, att den ger en vidare rätt till överklagande eller omprövning, som garanterar domstolskontroll av hur de behöriga myndigheterna har tillämpat den relevanta lagstiftningen (inbegripet kriterierna i kapitel III) på de faktiska omständigheter som lagts fram för dem.

63. Eftersom det av ordalydelsen inte framgår vilket av dessa alternativ som är korrekt, är det nödvändigt att utgå från förordningens mål och sammanhang. [51]

48 — Och även för en ”annan person”, såsom det anges i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen. Sådana personer omfattar två kategorier: 1) en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har återkallat sin ansökan och har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd (artikel 18.1 c) och 2) en tredjelandsmedborgare eller en statslös person vars ansökan har avslagits och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd (artikel 18.1 d).

49 — Artikel 3.2 har kodifierat domstolens dom i de förenade målen NS, C-411/10 och C-493/10, EU:C:2011:865, punkt 94. Eftersom Dublin III-förordningen (som antogs den 26 juni 2013) föregick domstolens dom i målet Abdullahi (som avkunnades den 10 december 2013) med nästan sex månader, kan Dublin III-förordningen inte anses ha införlivat eller kodifierat sistnämnda dom.

50 — Rätten till information (artikel 4), rätten till en personlig intervju (artikel 5) och rätten till familjeåterförening (artiklarna 9–11) har diskuterats vid domstolen som exempel på sådana rättigheter. Vid förhandlingen bekräftade Mehrdad Ghezelbashs ombud att sökanden vid den nationella domstolen *inte* har gjort gällande att någon av dessa rättigheter har kränkts.

51 — Dom Petrosian m.fl., C-19/08, EU:C:2009:41, punkt 34.

64. Förordningens mål innefattar att fastställa en tydlig och praktiskt genomförbar metod för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan, på grundval av objektiva kriterier som är rättvisa för både medlemsstaterna och den berörda personen. Denna metod bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.[52] Ett annat av de mål som anges i Dublin III-förordningen är emellertid att förbättra det rättsliga skydd som beviljas asylsökande.[53] Bör det förbättrade domstolsskydd för asylsökande som uttryckligen inrättats genom artikel 27.1 i Dublin III-förordningen då tolkas restriktivt i syfte att skynda på behandlingen av asylansökningar?

65. I skäl 19 i Dublin III-förordningen (vilken såsom materiell bestämmelse återspeglas i artikel 27.1) anges uttryckligen att för att garantera ett effektivt skydd för sökandenas rättigheter ska rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring omfatta såväl ”tillämpningen av denna förordning” som ”den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande [kan komma att] överför[a]s”.

66. Det tycks mig som om den andra delen av den garantin motsvarar vad som nu har kodifierats i artikel 3.2 andra stycket i Dublin III-förordningen. Det naturliga sättet att tolka den första delen av garantin är att tillämpningsområdet för artikel 27.1 omfattar det sätt på vilket medlemsstaterna tillämpar Dublin III-förordningen.

67. På grundval av ordalydelsen i artikel 27.1, den dubbla garantin i skäl 19 och mina ovanstående anmärkningar avseende domen i målet Abdullahi[54] anser jag att det *första alternativet* ska förkastas och att valet står mellan det *andra* och det *tredje alternativet*.

68. Det huvudsakliga skäl som har anförts till stöd för det *andra alternativet* är att en snäv tolkning är mer förenlig med systematiken i lagstiftningen. Det har hävdats att Dublin III-förordningen är en mellanstatlig åtgärd och att om det sätt på vilket medlemsstaterna tillämpar kriterierna i kapitel III skulle vara föremål för domstolskontroll i enlighet med artikel 27.1 skulle systemet bli ohanterligt, eftersom det skulle vara omöjligt att garantera ett snabbt fastställande av den ansvariga staten. Det har även framhållits att mekanismerna för att göra just detta bidrar till att eliminera så kallad *forum shopping* (det vill säga möjligheten till flera samtidiga eller efter varandra följande ansökningar), som bör motarbetas.

69. Jag anser inte att dessa argument är övertygande.

70. För det första är det enligt min mening alltför förenklat att beskriva Dublin III-förordningen som ett rent mellanstatligt instrument. Även om vissa mellanstatliga aspekter otvivelaktigt finns kvar[55] har lagstiftaren infört och förstärkt vissa materiella individuella rättigheter och rättssäkerhetsgarantier. Ett exempel på det förstnämnda är rätten till familjeåterförening enligt artiklarna 9–11. Det sistnämnda reflekteras till exempel i artikel 4 (sökandens rätt till information) och artikel 5 (rätten till en personlig intervju). I båda dessa bestämmelser betonas betydelsen av den information som sökanden tillhandahåller under processen för fastställande av ansvarig medlemsstat enligt systemet i Dublin III-förordningen. Enligt det andra alternativet skulle emellertid en sökande ha rätt till överklagande eller omprövning av ett beslut om överföring om en personlig intervju inte har hållits, men inte ha rätt till överklagande eller omprövning av ett beslut om överföring vilket det står klart att de behöriga myndigheterna kan ha fattat endast genom att bortse från information som sökanden lämnat under den personliga intervjun.

52 — Skäl 4 respektive skäl 5.

53 — Se skäl 9.

54 — Se ovan punkterna 48–53.

55 — Till exempel förlikningsförfarandet i artikel 37.

71. För det andra tycks det mig som om medlemsstaterna har behållit kraftfulla verktyg, eftersom de administrerar det system för överklagande eller omprövning som föreskrivs i artikel 27. Enligt artikel 27.3 får de således välja huruvida de ska bevilja rätten att stanna kvar i staten i väntan på resultatet av ett överklagande eller en omprövning eller huruvida överföringen ska avbrytas (antingen automatiskt eller på begäran av sökanden). Hur snabbt en överföring genomförs bestäms således inte helt av huruvida en sökande lämnar in ett överklagande eller en begäran om omprövning – det beror också på vilka regler som medlemsstaten har valt att införa. Medlemsstaterna får också, enligt artikel 27.6 andra stycket, besluta om att begränsa tillgången till rättsligt bistånd om den behöriga myndigheten eller en domstol anser att ett överklagande saknar rimliga utsikter till framgång. Sammanfattningsvis har det genom Dublin III-förordningen införts bestämmelser för att skynda på den allmänna processen och göra den effektivare jämfört med föregångaren. Tidsfristerna har förkortats och nya tidsfrister har införts.[56] Förekomsten av alla dessa mekanismer talar för att medlemsstaterna kan vidta effektiva åtgärder för att förhindra flaskhalsar i Dublin III-systemet på grund av grundlösa överklaganden eller begäran om omprövning eller på grund av att sådana ges in mot bättre vetande. Domstolen har dessutom, i domen i målet Petrosian (beträffande det domstolsskydd som garanteras av de medlemsstater vars domstolar får besluta om uppskov med verkställigheten av ett beslut om överföring i enlighet med artikel 19.2 i Dublin II-förordningen), konstaterat att lagstiftaren inte ville att kravet på skyndsamhet vid prövningen av asylansökningar ska ha företräde framför detta domstolsskydd.[57]

72. Det ska tilläggas att möjligheterna att ifrågasätta tillämpningen av kriterierna i kapitel III inte är obegränsade. När det till exempel gäller kontrollen av de kriterier avseende uppehållstillstånd och viseringar som anges i artikel 12 omfattas inte varje klagomål av tillämpningsområdet för artikel 27.1. Om sådana handlingar har utfärdats på grundval av en fiktiv eller lånad identitet eller på grundval av förfalskade, efterbildade eller ogiltiga handlingar, hindrar inte detta att den medlemsstat som utfärdat uppehållstillståndet eller viseringen tilldelas prövningsansvaret.[58]

73. Mot denna bakgrund anser jag att argumentet om ”att öppna slussarna”, som har anförts av de intervenerande medlemsstaterna, kan överdriva konsekvenserna av en tolkning av artikel 27.1 som innebär att sökande ges en rätt till överklagande eller omprövning som innefattar domstolsprövning av det sätt på vilket kriterierna i kapitel III har tillämpats.

74. För det tredje anser jag inte att ingivandet av en ansökan till domstol om domstolsprövning av ett förvaltningsbeslut i egentlig mening kan likställas med forum shopping. Som jag ser det skyddar ett överklagande eller en omprövning i enlighet med artikel 27 den enskilde mot myndighetens felaktiga kvalificering eller bortseende av de relevanta omständigheterna samt mot felaktig tolkning och tillämpning av den relevanta lagstiftningen. I en europeisk union grundad på rättsstatsprincipen[59] är detta definitivt ett legitimt syfte.

75. Jag kommer nu därför att undersöka det *tredje alternativet*.

76. Som jag har angett ovan anser jag att artikel 27.1 ska ges åtminstone en så vid tolkning som den som har anförts genom det andra alternativet. I förevarande mål har Mehrdad Ghezelbash emellertid inte åberopat att någon av de särskilda rättigheter som anges i Dublin III-förordningen har kränkts, exempelvis de som fastställs i artiklarna 4 och 5, inte heller har han åberopat bestämmelserna om familjeåterförening i artiklarna 9–11. Han har invänt mot de behöriga myndigheternas tillämpning av kriterierna i kapitel III, vilken har resulterat i ett beslut om överföring som, om det verkställs, kommer att innebära att han överförs från Nederländerna till Frankrike. *Om* – och jag vill betona det

56 — Se bestämmelserna i kapitel VI i Dublin III-förordningen, som handlar om förfaranden för övertagande och återtagande av asylsökande.

57 — Dom Petrosian m.fl., C-19/08, EU:C:2009:41, punkt 48.

58 — Se artikel 12.5.

59 — Se, exempelvis, dom van Gend & Loos, 26/62, EU:C:1963:1, som rörde enskildas tillvaratagande av sina rättigheter enligt EU-rätten. Se även domen Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, punkt 60 och där angiven rättspraxis, vad gäller rättsstatsprincipen.

ordet – hans version av de faktiska omständigheterna, såsom dessa framgår av indiciebevisningen, är korrekt, har han lämnat in sin första ansökan om internationellt skydd i Nederländerna och då bör hans ansökan, i enlighet med kriterierna i kapitel III, behandlas där. Om artikel 27.1 inte tolkas såsom det föreslagits genom det tredje alternativet, finns det ingen mekanism genom vilken han på ett effektivt sätt kan tillkännage sin ståndpunkt och överklaga eller begära omprövning av beslutet om överföring.

77. Min utgångspunkt vid bedömningen av det tredje alternativet är att ett beslut om överföring eventuellt kan påverka en asylsökandes intressen negativt. Om så inte vore fallet, skulle det knappast vara någon mening med att införa en tvingande rätt till överklagande eller omprövning i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen.

78. Är det möjligt att ett beslut om överföring kan påverka en asylsökandes intressen negativt, vid sidan av det sammanhang som täcks av det andra alternativet?

79. Anta ett en tredjelandsmedborgare som i sin hemstat misstänks vara ”studentaktivist” beslutar att studera vidare utomlands. Han gör ett kort utbytesbesök i medlemsstat A, där han villigt tas emot av ett universitet, men kan inte uppbringa nödvändig finansiering för att stanna där och studera. Han återvänder till sin hemstat och med stöd av det akademiska nätverket försöker han på nytt i medlemsstat B, där han erbjuds ett treårigt forskarstipendium. Till en början har han inga verkliga skäl att ansöka om asyl i medlemsstat B. Han går helt upp i sina studier, får nya vänner och integreras i den nya miljön i värdmedlemsstaten. Under tiden försämras situationen i hans hemstat och han blir *persona non grata* på grund av sina kända politiska åsikter. Efter ett år som forskarstuderande beslutar han att ansöka om asyl i medlemsstat B. De behöriga myndigheterna tillämpar emellertid kriterierna i kapitel III och begär på grundval av dokumenterade uppgifter om hans korta vistelse i medlemsstat A att denna medlemsstat ska behandla hans asylansökan. Medlemsstat A samtycker till detta och medlemsstat B fattar följaktligen ett beslut om överföring, vilket innebär att hans studentvisum återkallas och att han, om beslutet verkställs, kommer att överföras från medlemsstat B till medlemsstat A. På grundval av omständigheterna i detta exempel kan slutsatsen svårligen dras att beslutet om överföring inte påverkar den asylsökande negativt.

80. Det ska i detta sammanhang påpekas att synsättet att fastställandet av ansvarig medlemsstat alltid är neutralt för sökanden inte är en uppfattning som delas av alla.[60] Detta synsätt har ifrågasatts av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen),[61] och EU-domstolen har slagit fast att det föreligger hinder för att tillämpa en icke motbevisbar presumtion om att en asylsökandes grundläggande rättigheter kommer att respekteras i den medlemsstat som i första hand är ansvarig för att pröva hans eller hennes ansökan.[62] Även av annan praxis från domstolen framgår, när den tillämpas analogt, att det kan vara lämpligare att beakta sökandens enskilda situation vid fastställandet av den ansvariga medlemsstaten än att bortse från hur fastställandet kommer att inverka på den berörda personen.[63]

81. Frågan är enkel: När det finns fog för att på rimliga grunder göra gällande att ett beslut om överföring grundar sig på en felaktig tillämpning av kriterierna i kapitel III, ska sökanden då enligt principen om effektivt skydd och/eller rätten till försvar kunna överklaga eller begära omprövning av beslutet om överföring i enlighet med artikel 27.1 i Dublin III-förordningen?

60 — Se, exempelvis, Morgades Gil, S., ”The discretion of States in the Dublin III system for determining responsibility for examining applications for asylum: What remains of the sovereignty and humanitarian clauses after the interpretations of the ECtHR and CJEU?”, *International Journal of Refugee Law*, 2015, s. 433.

61 — Se, exempelvis, Europadomstolens dom i målet Tarakhel mot Schweiz (GC), nr 29217/12, CEDH 2014 (utdrag).

62 — Dom NS, C-411/10 och C-493/10, EU:C:2011:865, punkterna 81, 99 och 100.

63 — Se, exempelvis, dom K, C-245/11, EU:C:2012:685, och dom MA m.fl., C-648/11, EU:C:2013:367. Se även dom Cimade och GISTI, C-179/11, EU:C:2012:594.

82. Domstolen har tidigare, med avseende på direktiv 2004/83, slagit fast att rätten till försvar utgör en grundläggande unionsrättslig princip.[64] Enligt min mening måste detsamma gälla analogt med avseende på Dublin III-förordningen, som bestämmer vilken medlemsstat som ska tillämpa direktivet som ersatte direktiv 2004/83, det vill säga kvalificeringsdirektivet, på en viss ansökan. Rätten till försvar bekräftas dessutom i artikel 47 i stadgan, som garanterar iakttagandet av rätten till försvar och rätten till en rättvis rättegång i alla domstolsförfaranden.[65] Domstolen har i sin fasta praxis bekräftat vikten av rätten att blir hörd och dess omfattande räckvidd i unionens rättsordning genom att slå fast att denna rätt är tillämplig i alla förfaranden som kan leda till en rättsakt som går någon emot.[66]

83. Rätten till ett effektivt rättsmedel i artikel 47 i stadgan motsvarar de rättigheter som garanteras genom artikel 13 i Europakonventionen. Av artikel 52.3 i stadgan följer att Europadomstolens praxis är relevant vid tolkningen av denna bestämmelses räckvidd. Europadomstolen har slagit fast att det på nationell nivå måste finnas tillgängliga rättsmedel för att göra gällande de garanterade rättigheterna och friheterna. Detta innebär att det måste finnas ett nationellt rättsmedel för prövning i sak av klagomål som är baserade på rimliga grunder och för tillhandahållande av adekvata korrigerande åtgärder, och detta rättsmedel måste vara effektivt i såväl faktiskt som rättsligt hänseende.[67]

84. Dessa argument talar enligt min åsikt för att artikel 27.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas på det sätt som framförts genom det tredje alternativet.

Den anmodande medlemsstatens skyldigheter vad gäller den information som tillhandahålls av asylsökanden

85. Den hänskjutande domstolen vill även få klarhet i huruvida en rätt till överklagande eller omprövning i enlighet med artikel 27.1 bör föreligga i det fallet att den anmodade medlemsstaten, såsom i det nationella målet, samtycker till att pröva en asylansökan, men sökanden lämnar in bevisning efter det att denna medlemsstat har meddelat sitt samtycke och den inlämnade bevisningen innebär att enighet kanske inte skulle ha nåtts, om den anmodande medlemsstaten hade granskat handlingarna eller hade överlämnat materialet till myndigheterna i den anmodade medlemsstaten.[68]

86. Nederländerna har invänt mot den hänskjutande domstolens konstateranden beträffande behandlingen av den bevisning som Mehrdad Ghezelbash lämnade in avseende återresan från Frankrike till Iran 2013. Nederländerna har angett att myndigheterna visst granskade handlingarna, men inte ansåg att de hade något bevisvärde och följaktligen inte överlämnade dem till de franska myndigheterna.

87. Det ska påpekas, för det första, att det ankommer på den nationella domstolen, som är den enda domstolen som kan bedöma de faktiska omständigheterna, att fastställa huruvida den bevisning som Mehrdad Ghezelbash lämnade in har granskats av de nederländska myndigheterna. Likaså är det endast den nationella domstolen som kan bedöma bevisningens bevisvärde, dess relevans och huruvida den borde ha påverkat beslutet om överföring.

64 — Se dom M.M., C-277/11, EU:C:2012:744, punkt 81.

65 — Se dom M.M., C-277/11, EU:C:2012:744, punkt 82, där domstolen även hänvisade till rätten till god förvaltning, vilken garanteras genom artikel 41 i stadgan.

66 — Se dom M.M., C-277/11, EU:C:2012:744, punkt 85.

67 — Se Europadomstolens dom i målet Mohammed mot Österrike, nr 2283/12, dom av den 6 juni 2013, punkterna 69 och 70.

68 — Se ovan punkterna 31 och 32.

88. För det andra utgör de handlingar som Mehrdad Ghezelbash lämnade in (vilka, som jag angett ovan, innefattade ett läkarutlåtande och handlingar rörande försäljning av egendom i Iran) indicier i den mening som avses i bilaga II förteckning B punkt 9 till genomförandeförordningen. Vad krävs för att säkerställa att en asylsökande har tillgång till ett effektivt rättsmedel i enlighet med artikel 27.1 i Dublin III-förordningen? Bör underlåtenhet att granska handlingarna och/eller överlämna dem till den anmodade staten utgöra grund för överklagande eller omprövning enligt den bestämmelsen?

89. För att det ska vara fråga om en sådan effektiv domstolsprövning som garanteras genom artikel 47 i stadgan, krävs att det görs en bedömning av huruvida de skäl som beslutet grundar sig på är lagenliga och huruvida beslutet har fattats på grundval av faktiska omständigheter som utgör ett tillräckligt underlag för ett sådant beslut. Domstolskontrollen är följaktligen inte begränsad till en bedömning av huruvida de angivna skälen är sannolika i abstrakt mening, utan gäller huruvida det föreligger stöd för dessa skäl, eller åtminstone för ett av dem som i sig anses räcka som grund för beslutet.[69] När detta tillämpas på förevarande sammanhang innebär det att en kontroll ska göras av de faktiska omständigheter som låg till grund för tillämpningen av de relevanta kriterier i kapitel III som beslutet om överföring grundar sig på.

90. I artikel 27.1 anges inte hur denna kontroll ska genomföras. Detta är därför något som det ankommer på den nationella domstolen att avgöra i enlighet med nationella processuella bestämmelser. Dessa bestämmelser reglerar också prövningsprocessens omfattning och resultat – det vill säga huruvida ett framgångsrikt överklagande eller en framgångsrik omprövning ska resultera i att ansökan återförvisas till de behöriga nationella myndigheterna för förnyad prövning, eller huruvida beslutet ska fattas av domstolarna själva, varvid effektivitetsprincipen alltid ska iakttas.[70]

91. Jag föreslår därför att Dublin III-förordningen ska tolkas så, att en sökande (under de omständigheter som avses i det nationella målet) kan överklaga eller begära omprövning av ett beslut om överföring i enlighet med artikel 27.1 och begära att den nationella domstolen ska kontrollera huruvida kriterierna i kapitel III har tillämpats korrekt i hans eller hennes fall. För att det ska vara fråga om en sådan effektiv domstolsprövning som garanteras genom artikel 47 i stadgan krävs att det görs en bedömning av huruvida de skäl som beslutet grundar sig på är lagenliga och huruvida beslutet har fattats på grundval av faktiska omständigheter som utgör ett tillräckligt underlag för ett sådant beslut. Genomförandet av kontrollen av huruvida kriterierna i kapitel III har tillämpats objektivt och rättvist i det enskilda fallet omfattas av nationella processuella bestämmelser. Dessa bestämmelser reglerar också överklagande- eller omprövningsprocessens omfattning och resultat, varvid effektivitetsprincipen ska iakttas.

Den andra och den tredje frågan

92. Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida en asylsökande, för det fall att han inte kan åberopa kriterierna i kapitel III, kan överklaga eller begära omprövning i enlighet med artikel 27.1 i Dublin III-förordningen endast på grundval av de familjeband som avses i artikel 7 i förordningen, eller huruvida det finns andra grunder för att göra detta.

93. Om domstolen instämmer i mitt val av det tredje alternativet, finns det inget behov av att besvara den andra frågan. Skulle domstolen emellertid välja att inte tillämpa denna vidare tolkning, framgår det av mitt resonemang kring det andra av de alternativ som har diskuterats vid domstolen[71] att jag anser att en asylsökande kan väcka talan enligt artikel 27.1 i Dublin III-förordningen i syfte att överklaga eller erhålla omprövning av en påstådd kränkning av de materiella eller processuella rättigheter som särskilt

69 — Se, analogt, dom kommissionen m.fl. mot Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 119.

70 — Se, analogt, dom Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, punkt 60.

71 — Se ovan punkterna 68–74.

tilldelas genom den förordningen. De exempel som anförts vid domstolen i förevarande mål innefattar garantierna för underåriga (artiklarna 6 och 8) och rätten till familjeåterförening (artiklarna 9–11). Jag vill betona att eftersom det enligt mitt synsätt är onödigt att besvara den andra frågan, har jag inte gjort en fullständig och ingående granskning av Dublin III-förordningen. Inte heller har jag gjort något försök att sammanställa en uttömmande förteckning över de rättigheter vilka, enligt det andra alternativet, vid en påstådd kränkning av dem skulle kunna föranleda överklagande eller omprövning i enlighet med artikel 27.1.

94. Av mitt svar på den andra frågan följer också att det inte är nödvändigt att behandla den tredje frågan. Det ska för ordningens skull tilläggas att det förefaller som om Mehrdad Ghezelbash i det nationella målet inte har åberopat någon av de materiella eller processuella rättigheter som diskuterats vid domstolen inom ramen för det andra alternativet. Den indiciebevisning som han har åberopat (som jag diskuterat ovan i punkterna 85–90) tycks därför vara relevant uteslutande med avseende på tillämpningen av kriterierna i kapitel III.

Förslag till avgörande

95. Mot bakgrund av det ovan anförda anser jag att domstolen ska besvara de frågor som ställts av Rechtbank Den Haag, sammanträdande i ‘s-Hertogenbosch (Nederländerna), på följande sätt:

— Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat ska tolkas så, att en sökande under de omständigheter som avses i det nationella målet kan överklaga eller begära omprövning av ett beslut om överföring i enlighet med artikel 27.1 och begära att den nationella domstolen ska kontrollera huruvida kriterierna i kapitel III har tillämpats korrekt i hans eller hennes fall. För att det ska vara fråga om en sådan effektiv domstolsprövning som garanteras genom artikel 47 i stadgan krävs att det görs en bedömning av huruvida de skäl som beslutet grundar sig på är lagenliga och huruvida beslutet har fattats på grundval av faktiska omständigheter som utgör ett tillräckligt underlag för ett sådant beslut. Genomförandet av kontrollen av huruvida kriterierna i kapitel III har tillämpats objektivt och rättvist i det enskilda fallet omfattas av nationella processuella bestämmelser. Dessa bestämmelser reglerar också överklagande- eller omprövningsprocessens omfattning och resultat, varvid effektivitetsprincipen ska iakttas.

— Det är inte nödvändigt att besvara den andra och den tredje frågan.